

Arrest

nr. 49 674 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE COCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 17 september 2003 diende verzoekster een aanvraag voor een visum kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Casablanca, met het oog op familiebezoek. De afgifte van dit visum werd geweigerd op 2 oktober 2003, doch deze beslissing werd herzien op 9 december 2003. Aan verzoekster werd een visum kort verblijf afgegeven.

Op 14 december 2009 werd door verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) bij de burgemeester van de stad Lokeren.

Op 20 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 08.12.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,6121 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 15 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 689,78 euro. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 32 jaar oud; °10.09.1977) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, een werkbelofte en arbeidscontract kan voorleggen, werkbereid zou zijn en zich ingeschreven zou hebben voor cursussen Nederlands bij het Huis van het Nederlands, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.”

2. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de kosteloze rechtspleging toe te staan voor de huidige procedure, alsook om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat de Raad niet kan ingaan op de vraag van verzoekster om de kosteloze rechtspleging toe te staan. Verder is het zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin gerechtskosten kan opleggen en derhalve het verzoek van verzoekster om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van *“de elementaire rechten van de mens”*, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de *“wet motivering van bestuurshandelingen”* en van de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. van 19 juli 2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De ‘motivering’ van de bestreden beslissing luidt als volgt:

‘Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 08.12.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,6121 euro per uur. De arbeidstijdsregeling bedraagt 15 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 689,78 euro. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 32 jaar oud, °10.09.1977) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988.) Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, een werkbepoofte en arbeidscontract kan voorleggen, werkbereid zou zijn en zich ingeschreven zou hebben voor cursussen Nederlands bij het Huis van het Nederlands, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.

Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om haar zaak te verdedigen. De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien zij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen.

In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat verzoekster niet zou kunnen aantonen dat zij voor 18.03.2008 een periode van wettig verblijf in België heeft gehad of voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Verwerende partij gaat er zomaar gemakshalve vanuit dat verzoekster voor 18.03.2008 geen wettig verblijf zou gehad hebben, zonder dit nader te onderzoeken.

Verwerende partij houdt hierbij ook geen enkele rekening met de vele verklaringen van vrienden, familie en kennissen.

Men kan zich ernstig de vraag stellen op welke wijze verzoekster zou kunnen aantonen dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen voor 18.03.2008 buiten de stukken die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd. Men kan van verzoekster geen onmogelijke eisen stellen en er dient behoudens tegenbewijs te worden uitgegaan worden van de waarachtigheid van de verklaringen en stukken die zij heeft voorgelegd.

Er anders over oordelen druist in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen Ook wordt hiermee aan verzoekster eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verwerende partij zonder meer stelt dat verzoekster de andere prangende humanitaire omstandigheden niet zou aantonen.

Verwerende partij legt hierbij zomaar de bijgevoegde stukken naast zich neer, nl. de verscheidene verklaringen van vrienden, familie en kennissen, het arbeidscontract, het attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands,..

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verwerende partij is ook tegenstrijdig waar ze stelt dat de door verzoekster aangehaalde elementen wel wijzen op zijn integratie, doch dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Nochtans zijn deze voorwaarden zoals gesteld in de instructies dd 19.07.2009 geenszins limitatief en wordt er voldoende ruimte gelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek "andere prangende humanitaire situaties".

Ook op dit punt omvat de bestreden beslissing dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen".

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van "de elementaire rechten van de mens", neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoekster doelt op de schending van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekster laat echter na aan te geven welke bepaling van dit verdrag zij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Verzoekster mag het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om uit de uiteenzetting van haar middel zelf te distilleren welke bepaling verzoekster geschonden acht.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de "wet motivering van bestuurshandelingen", bedoelt zij allicht de "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen". Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat de geschonden bepalingen van de wet aan te duiden. Evenwel voert verzoekster ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift, zoals *in casu*, kan worden afgeleid dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, er in wezen enkel een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009 heeft ingediend bij de burgemeester van de stad Lokeren. Op het typeformulier dat door verzoekster werd ingevuld, heeft zij als toepasselijke criteria, enerzijds ononderbroken verblijf van 5 jaar+ duurzame lokale verankering in België en anderzijds werk en duurzame lokale verankering aangeduid, alsook andere prangende humanitaire situaties.

Bij de criteria ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België die door verzoekster werden aangestipt, wordt verduidelijkt

"ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- *Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).*
- *Vóór 18 maart 2008*
 - *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
 - *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*
- *De lokale verankering in België bewijzen 1+ 2+ 3 bewijzen:*
 - *de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *de kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*
 - *het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om zijn behoeften te voorzien.*

Bij de criteria werk en duurzame lokale verankering die door verzoekster werden aangestipt, wordt verduidelijkt

"ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- *voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007*
- *de duurzame lokale verankering in België bewijzen 1 + 2 + 3 bewijzen:*
 - *de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *de kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*
 - *het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om zijn behoeften te voorzien*
- *over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris"*

Verder heeft verzoekster het typeformulier aangevuld met de volgende verklaring:

"Verzoekster verblijft reeds geruime tijd in België en is behoorlijk geïntegreerd; zij wil niets liever dan een volwaardig lid uitmaken van onze samenleving met alle rechten en plichten die daarmee gepaard gaan. Verzoekster zal zich verder bekwamen in één van de landstalen, in concreto in het Nederlands gezien zij woonachtig is in Lokeren, Oost-Vlaanderen.

Verzoekster staat bij de burens, vrienden, kennissen zeer goed aangeschreven.

Verzoekster wenst zo spoedig mogelijk te gaan werken en aldus op legale wijze haar verblijf in België te kunnen voortzetten op eigen kracht en met eigen middelen."

Bij haar aanvraag heeft verzoekster een kopie van haar Marokkaans paspoort toegevoegd, alsook een voorschrift voor geneesmiddelen van dokter W.D (...), verschillende kopieën van identiteitskaarten van vrienden en kennissen en een kopie van een arbeidscontract op haar naam.

Waar verzoekster stelt dat de administratieve overheid niet eens tot een onderzoek van de grond is gekomen, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op alle argumenten die door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangereikt en vervolgens geoordeeld heeft dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. Aldus werd wel degelijk een onderzoek over de grond van de zaak gevoerd en in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt dit uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist het motief dat zij niet kan aantonen dat zij sinds vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf zou hebben gehad of voor deze datum geloofwaardige pogingen zou hebben ondernomen om en wettig verblijf in België te bekommen. Verzoekster stelt dat er geen enkele rekening werd gehouden met de vele verklaringen van vrienden en kennissen.

Uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat zij verklaard heeft te voldoen aan de voorwaarde

“Vóór 18 maart 2008:

- *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
- *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen.”*

De bewijslast van het feit dat zij aan deze voorwaarde voldoet, rust op de aanvrager. Dit is absoluut geen onmogelijk bewijs zoals verzoekster voorhoudt. Zo verzoekster een wettig verblijf zou hebben gehad, dan had zij daar zeker een stuk van kunnen bijbrengen. Ook voor de geloofwaardige pogingen om een wettig verblijf te verkrijgen, is het niet moeilijk om een begin van bewijs aan te brengen, zoals bijv. het bewijs dat een aanvraag tot verblijf werd ingediend bij de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat verzoekster niet de minste poging heeft ondernomen om haar verklaring te staven. Uit geen enkel stuk van het administratieve dossier kan afgeleid worden dat verzoekster ooit een poging zou hebben ondernomen om na het verstrijken van de geldigheid van haar tijdelijk verblijf ingevolge haar toeristenvisum, haar illegaal verblijf in België te regulariseren. De door verzoekster neergelegde kopie van haar Marokkaans paspoort laat enkel toe vast te stellen wanneer verzoekster België is binnengekomen. De vele verklaringen waar verzoekster naar verwijst bevestigen ook enkel dat verzoekster al sinds 2004 in België verblijft. Hiermee toont zij geenszins aan dat haar verblijf in België al die tijd wettig was, noch dat zij sinds 2004 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Aangezien verzoekster nagelaten heeft minstens een begin van bewijs aan te brengen van haar verklaring heeft de verwerende partij in alle redelijkheid overwogen wat volgt *“Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekommen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.

Wat betreft de prangende humanitaire situatie stelt verzoekster dat de verwerende partij de bij haar aanvraag bijgevoegde stukken heeft genegeerd terwijl deze juist wel wijzen op een prangende humanitaire situatie. Verder meent verzoekster dat de motivering tegenstrijdig is waar zij stelt dat de aangehaalde elementen wijzen op integratie doch niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek *“andere prangende humanitaire situaties”*. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de instructie

opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt.

Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze waarom de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn door te motiveren: *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Dergelijk vaag, summier en onduidelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU